

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2021/8

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Mit jelent számomra a gyülekezet?

Lehet rá egyszerűen és bonyolultan válaszolni. Én megpróbálom folyamatában ábrázolni. Kezdem a megtéréssel. 2008-ban betegségem kapcsán többször voltam műtőasztalon. Ott és akkor végiggondolva életemet, rájöttem, engem a Jóisten gyerekkoromtól kezdve a tenyerén hordozott. Nemcsak jeleket, hanem csodákat is fedeztem fel életem során.

Két példát emelek ki:

Egyik – Sértetlenül szálltam ki egy totálkáros terepjáróból.

Másik – Amikor a Bodroglókörben stroke-ot kaptam, lebénultam.

Az Úr segítő angyalokat küldött segítségemre. A Debreceni Klinikán három órán belül feloldották a vérrögöt egy új eljárással, amit rajtam próbáltak ki először. Aznap a Nagyrozvági Gyülekezet az esti áhitaton értem imádkozott, ahová hazautazáskor rendszeresen jártunk. Ezek indítottak arra, hogy megismerjem a jótevőmet.

Ettől kezdve csatlakoztam a Nagyerdei Gyülekezethez, ahová a feleségem régóta rendszeresen járt.

A Bibliaiskola elvégzése után felnőttként is konfirmáltam, pontosan 50 évvel a gyerekkori konfirmáció után.

Gyermekkoromban presbiter édesanyám-

mal jártam templomba és hittanórára is. Az általános iskola elvégzése után, elkerülve otthonról – technikum, főiskola, egyetem – megszakadt a kapcsolatom a gyülekezettel. Hazautazáskor esetenként elmentem a templomba.

Miután tagja lettem a Nagyerdei Gyülekezetnek, megértő, befogadó és szerető közösségre találtam. Én, aki nehezen barátkozó vagyok, megtanultam figyelmes, érdeklődő lenni. Ettől kezdve rendszeresen részt vettem a gyülekezet alkalmain, bibliakörben és közös szolgálatokban. Rendszeres olvasója vagyok a könyvtári könyveknek. Szívesen járok minden közösségi összejövetelre, amely tanít, fejleszt, lelki megerősítést, feltöltődést, nyugalmat és biztonságot ad számomra. Azóta is volt kockázatos műtétem, ahol éreztem a testvérek támogatását, odaadó szeretetét közös imaláncon keresztül, amit ezúton is köszönök mindenkinek.

Hálás vagyok Istennek, hogy ide vezetett, ahol igazi családra találtam. A pandémia idején online vettünk részt az istentiszteleteken. Hiányzott az élő közösség. Körülményeimhez képest igyekszem szolgálni, támogatni a gyülekezetet, hogy továbbra is a Tiszántúli Egyházkerület zászlós hajója legyen.

Hogya Imre

Megpróbálok a kérdésre válaszolni.

Szüleimmal, nagyszüleimmal, testvéreimmal már kisgyermekkorom óta jártunk templomba. Számomra a gyülekezet természetes közeg volt, otthon éreztem magam. Hittan órára, gyermekistentiszteletre jártam, 14 évesen konfirmáltam, úrvacsoráztam a Nagyrozvági Gyülekezetben. Férjemmel itt kötöttünk házasságot.

Mit jelent számomra a gyülekezet?

Tanulmányaim során elkerültem szülőfalumból, majd dolgozni Debrecenben kezdtem el. Munkatársam és barátnőm segítségével végigjártuk a református templomokat. Kerestem a helyem, bár még ezer szállal kötődtem a régi gyülekezetemhez.

Eljöttünk a Nagyerdei Templomba is. Elkezdtem ide járni. Az igehirdetések megérintettek, megtaláltam a helyem. A fiunk esküvőjére készülve felkerestem Püski Lajos tiszteletes urat. Akkor elbeszélgettünk és mondtam neki, hogy szeretnék gyülekezeti tag lenni; azóta több mint 25 éve itt vagyok. Úgy érzem, itt vagyok jó helyen, ez az én utam. Szeretettel befogadtak, örömmel járok ide.

Mit jelent nekem a gyülekezet?

Egy olyan lehetőséget, amit nem lehet kihagyni. Lehetőséget a fejlődésre, lelki épülésre, hitben való elmélyülésre, növekedésre, örömteli találkozásokra, szolgálatra, egymás terhének hordozására, jó beszélgetésekre, egymás számontartására, erősítésére, közös imádkozásokra. Mindezek által közelebb kerülni, még jobban megismerni az Úr Jézus Krisztust. Itt érett meg bennem, hogy ne csak a templomba, hanem kiscsoportba is járjak. Sógornőm hívására csatlakoztam a keddi Bibliakörhöz, ami Püski Lajos vezetésével újabb lehetőséget kínált a Biblia jobb megértésére. Férjem javaslatára beiratkoztunk a Bibliaiskolába. Ez életünk legjobb döntése volt. Sok mindenben megvilágosodtam, végleg elköteleztem magam a hívő életre. Hitvallásom lett a 467. dicséret:

„Már szolgád lettem Jézusom, Ki értem áldozál, Más Uram nincsen jól tudom, Mert bűnből kihozál.

Légy áldott, Krisztusom, Te nagy! Hadd adjam át szívem:

Vedd szívesen, hogy hol Te vagy, E szív is ott legyen.”

Természetes volt, hogy felnőttként is konfirmáltunk a férjemmel együtt. Most már mindketten rendszeresen járunk templomba.

A nagy táborról sokat meséltek a testvérek, vágytunk oda is, és nem csalódtunk. Elcsodálkoztam, hogyan lehet ilyen sok embert pásztornálni, vezetni. Természetesen Isten segítségével, Tiszteletes úr és csapata közreműködésével.

A reggeli és esti áhítatok, a kiscsoportos beszélgetések, a közös éneklések a zenekar szolgálatával még jobban összekovácsoltak bennünket.

Szeretetben, békességben voltunk minden generációhoz tartozókkal.

Unokáimmal már készülünk a vakációs gyermekhétre, ahol ők is jól érzik magukat. Köszönet Istennek és az elkötelezett gyermekmunkásoknak.

Ebben a gyülekezetben találkoztam régi munkatársakkal és a rozvágyi lelkészünk fiával, Mózes Áronnal és családjával, ami nagy öröm volt számomra. Itt hallottam először a házasság hetéről. Amikor Áron azt mondta, minden házasságon van mit javítani, ez szíven ütött, és férjemmel elhatároztuk, hogy ide járni fogunk, és valóban igaza volt Áronnak. Sok áldást nyertünk a házaspári találkozókön.

Összefoglalva, mit jelent nekem a gyülekezet?

Egy olyan irányt és utat az életemben, amelyen érdemes haladni, az Úr akarata szerint élni, járni, munkálkodni, mert gazdag áldás, kegyelem és örök élet a jutalma.

Hogya Imréné

Szeretettel köszöntjük a gyülekezetet, és köszönjük a lehetőséget, hogy beszélhetünk a gyülekezethez fűződő kapcsolatunkról.

Amikor elkezdtünk erre a mai alkalomra készülni, hirtelen azt sem tudtam hogyan kezdhettünk el elmesélni, hogy mit jelent számunkra ez a gyülekezet, és hogyan lettünk tagjai.

Ahogy az a számadásokkal lenni szokott, mi is messzire tekintettünk vissza, és ez a mi esetünkben fizikailag is távolít jelent. Mindketten Nagyvárad környékén születtünk, és nőttünk fel, az én munkám miatt költöztünk 2010 januárjában Debrecenbe. Bár másik országba költöztünk, lelkileg még odahaza éreztük magunkat otthon, hazajártunk minden hétvégén a családjainkhoz, a gyülekezet ifiseiből kialakult baráti társaságunkhoz, és a gyülekezetünkhöz.

Aztán 2013 nyarán megszületett az első gyermekünk, és az örökös ingázás már kivitelezhetetlennek tűnt, a barátaink közül még senkinek nem volt gyermeke,

hirtelen kicsit elveszettnek, tanácstalannak éreztük magunkat. (Balázs)

Amikor megállok, és visszatekintek az eddigi életünkre, annyira aprócska, sokszor, épp akkor, jelentéktelennek tűnő pillanat és esemény kellett ahhoz, hogy ma itt állhassunk közöttetek. Az egyik ilyen, hogy 2014-ben, szüleim 100 lelkes kis református gyülekezetében épp egy debreceni születésű lelkész nő szolgált. Amikor egyszer szóba került, hogy nem találjuk helyünket Debrecenben, emlékszem, ránk nézett és mosolyogva azt mondta, szerinte a nagyerdei gyülekezetben jól éreznénk magunkat. Nem sokkal később meg is fogadtuk a tanácsát és eljöttünk egy délelőtti istentiszteletre, amelyet még továbbiak követtek.

2016 januárjában elkezdtünk óvodát keresni a lányunknak és akkor döntöttünk úgy, hogy nemcsak istentiszteleti alkalmon szeretnénk ezután részt venni, hanem hivatalosan is szeretnénk a gyülekezet tagjai lenni.

Nem tűnt lényegesnek, de nagyon fontos lett, hogy épp egy szerdai napon jöttünk be erről Lajos bácsival beszélgetni. A kismamakör már javában folyt, de tiszteletes úr bekísért a fennmaradó időre. Ez is egy aprócska döntés, egy apró momentum volt, de én innen számítom az igazi taggá válásunkat. Mert attól kezdve minden szerdán ott voltam, akkor már két gyermekkel. (Kati)

Ahogy Kati egyre többet járt kismamakörre, az ismerőseink köre is egyre bővült. Már nem ismeretlenek ültek az Átriumban mellettünk, beszélgetni kezdtünk kisgyer-

mekes családokkal, akik ugyanazokkal a nehézségekkel szembesültek mindennapi életük során, mint mi. Ugyanebben az évben voltunk először gyülekezeti táborban is, ami csak még inkább elmélyítette azt az érzést, hogy jó itt lenni.

És hogy miért több és másabb ez a közösség, mint egy bármilyen másik csoport vagy közösség? Igazán ebben a közösségben értettük és éreztük meg, hogy milyen a közbenjáró imádság hatalma. Hogy milyen másokkal másokért imádkozni, és milyen az, amikor egy egész közösség imádkozik értünk, a mi családukért. (Balázs)

A 2019-es év kezdetén aztán csatlakoztunk a (kis)gyerekes körhöz is. Akkorra már a munka miatt sajnos nem tudtam Kismama körre járni, de nagyon hiányzott, hogy az istentiszteleti alkalmak mellett egy kisebb csoportnak is tagjai legyünk.

Gondolkodtunk rajta mennyire legyen személyes ez a beszámoló, de ha az ÖSSZETARTOZÁS-ról van szó ma egész nap, akkor életünk két nehéz időszakáról mindenképp beszélnünk kell.

2018-ban vártuk a 3. gyermekünket. Sajnos a terhesség felénél a baba meghalt. Még aznap kiengedtek a kórházból, másnap pedig már itt voltak a gyülekezeti barátaink, velünk sírni, velünk gyászolni, velünk és értünk imádkozni.

Egy év múlva ismét kisbabát vártunk, és sajnos ez sem volt könnyű terhesség. (Kati)

2020 tavaszán Kati kórházba került, ezek után többen is segítettek a gyermekeket hazahozni az óvodából, amikor a koro-

navírus miatt minden lezárásra került, akkor az egyik gyülekezeti család intézte a bevásárlást nekünk is, és a kórházban fekvő Katinak is. Többen, többször kerestek minket, érdeklődtek. De ami sokkal fontosabb és amit a legerősebben ezekben a napokban éreztünk, az az volt, hogy imában hordoztak minket, testvérként aggódtak értünk. Sára lányunk tényleg mindenki Sáríkája lett. És amikor hamarabb megszületett, akkor is arra biztatták egymást a kisgyermekes kör tagjai, hogy továbbra is imádkozzanak érte, értünk.

Talán kezd kissé unalomig ismételt lenni, hogy mennyire nehéz volt az elmúlt bő egy év. Közösségi és összetartozási szempontból is nehéz évünk volt. Hitet próbáló időszak volt ez. De ezért is érzünk mérhetetlenül nagy hálát ma, hogy itt állhatunk, és amikor ismét kinyíltak a templom kapui, akkor mi úgy éreztük, mintha ez az időszak igazából az összetartozásunkon mit sem változtatott volna. Istené legyen ezért is a dicsőség.

Kakasi-Zsurka Balázs és Kati

Elmélkedés a „halál árnyékának völgyében...”

...avagy „a bölcsőmtől a síromig”

Nehéz időszak áll mögöttem, de talán fellelegezhetem egy kicsit. Nem volt könnyű, még keresztyénként sem, hisz naponta szembesülnöm kellett a halandósággal és a kicsinységgel. Hogy mi segített ebben? Egyedül a hitem. Az a hit, ami végigkísért gyerekkorom óta. Mikor jutottam hitre és hogyan? Nagyon korán, amikor megismertem születésem történetét. Édesanyám elmesélte, hogy édesapám súlyos szív- és tüdőbeteg volt. A 70-es évek Romániájában éltek. Abban az időben tiltott volt a fogamzásgátlás, így édesanyámnak nem egy abortusza volt már, amikor 40 évesen teherbe esett velem. Sejtette, hogy a férjének nincs már túl sok ideje és nehéz idők várnak rá, amikor egyedül marad a tizenéves lányával, a nővéremmel. Így semmiképpen nem szeretett volna több gyereket. Ennek ellenére sem ment el abortuszra, hanem egy másfajta beavatkozást választott, egy két alkalmas magzatelhajtó injekciót. Az első után nem érezte jól magát, így a másodikra már nem ment el. Ennek köszönhetem az életem és annak, hogy Isten már a születésem előtt ismert és kiválasztott engem. Így láttam napvilágot 1971. május 7-én, egy nagyváradi kórházban, koraszülöttként, kis súllyal, agyvérzéssel és besárgulva. Gyógypedagógusként ma már tudom, hogy az, hogy ennek ellenére teljesen egészséges lettem, ez maga a Csoda. Édesanyám félelme sajnos hamar beigazolódtott, mert születésem után pár hónappal, édesapám, 38 évesen meghalt. Édesanyám pedig két gyerekkel maradt özvegyen. Néhány év múlva újra férjhez ment, így lett apukám is, akit valóban

annak tartottam. Csak felnőttként értettem meg, hogy bár csodálatos nevelőapám volt, de nem lehet az édesapám. A születésem története juttatott hitre, mert úgy éreztem, hogy Isten nagyon szeret engem, hogy minden ellenére élek, ráadásul egészségesen. Talán ezért döntöttem úgy, hogy Őt fogom szolgálni egész életemben. No, de e kitérő után, térjünk vissza a közelmúltba. Két évvel ezelőtt édesanyám lábán aggasztó elváltozást fedeztem fel. Amikor elhangzott a diagnózis, üszkösödés, mindketten tudtuk, hogy nehéz dolgok elé nézünk. Négy hónapig ápoltam őt, közös otthonunkban. Könnyű volt-e lelkileg, fizikailag? Nem! Életem legnehezebb időszakán mentem át, hisz tudtam, hogy minden nappal közelebb kerülünk a halálához. A legjobban attól félttem, hogy nem tudom teljesíteni a neki tett ígéretem, miszerint nem engedem őt kórházba, hanem hagyom itthon meghalni. Így azért imádkoztam, hogy minél hamarabb vegye őt magához Isten, és ha lehet, akkor álmában. Imám meghallgattatott. Azon a reggelen, amikor végleg elaludt, nagy nyugalom látszott az arcán. Ebből tudtam, hogy könnyen ment el. Tudta, hova megy. Akkor azt hittem, ettől nehezebb dolog soha nem fog történni velem, de két évre rá, megérkezett a 2020-as esztendő, amikor az volt az érzésem, mintha a halál angyala körbejárná a világot, mint Egyiptomban, a tizedik csapásnál. Hogy félttem-e? Igen. És félelmem egyre nőtt, amikor a tanítványaim karanténba kerültek, mert pozitív lett a tesztjük. Amikor több ismerősöm megbetegedett, és amikor egyre többen léptek ki világunkból. Ha nehéz volt szembe néznom édesanyám halálával, legalább ilyen nehéz volt a sa-

ját halandósággal. Hogy mi segített? A hitem. És minél jobban féltem, annál jobban hittem. Több lelki könyvet elolvastam, ami a megvallás erejéről szólt. Így elkezdtem gyakorolni azt. Naponta többször vallottam meg bátorító Igét. Nagy erőt adtak a 91. Zsoltár szavai is: „Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége. Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó nyíltól nappal, sem a homályban lopódzó dögvészről, sem a délben pusztító ragálytól. Ha ezren esnek is el melletted, és tízezren jobbod felől, téged akkor sem ér el. A te szemed csak nézi, és meglátja a bűnösök bűnhődését. Ha az Urat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékodnak, nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás. Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.”

Ekkor tapasztaltam meg, hogy mekkora erő van Isten beszédében, hogy valóban élet van benne és általa. Ezek az Igék megerősítették lelkem és testem, és erőt adtak a nehézségek közepette is. Az egyik megvallásom ez volt: „Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr tetteit!” (Zsolt 118, 17). Isten beteljesítette ígéretét, és mivel élek, én is ezt teszem.

Ezeket a sorokat azért írtam meg, hogy beteljesítem ígéretem, amit a Fenségesnek, szabadításom Istenének tettem, bízván abban, hogy bizonyágtételek a Ti épülésekre is lesz. Adja Isten, hogy így legyen! Ezt a bizonyágtételt Isten Lelke által, 2020. 11. 22-én írtam, mert hittem, hogy bizton ráállhatok Isten ígéretére és eljön az idő, amikor megoszthatom Veletek, és így lett. Hála Neki érte ezért (is)!

Kiss Csilla

Szívárvány –

a Debrecen-Nagygyerdei Református

Egyházközség hírlevele

4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia Készült 250 példányban

29. évfolyam 8. szám Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

Összetartozásunk napja

